

Čakajúce

Pohoda

Dcéry Venuší zo staníc a chrámov,
duša celá sa im z tváří čítať dá.
Vieru nezruší im čas slovom „dávno“,
pri ich nádeji aj slnko bledé vypadá.

Ramená celkom útle, silu skrývajú však oči,
čo tak láskať vedia jediné.
Len predstaviť si skúste sny spadnuté do hĺbočín,
po nich túžia ústa nehybné.

Nič sa nevyrovná, nič neprehradí
nehu, s ktorou kdesi na nás čakajú.
Nič neprekoná nič nenahradí
radosť, s akou dvere nám otvárajú.

R: Z nádejí pletú most,

aj keď druhý breh nemá.
V sebe ten vzácny skvost,

v mene zmien mení mená.
A na kôre bukov nemých,
spia pomníky lá
sok nenájdenných.